

ALGUNES NOTES A PROPÒSIT
DEL DARRER POEMARI DE SALA-VALLDAURA

I

De la fascinació pel viatge (iniciàtic?) a l'envit del joc de daus.

De l'ordre d'un discurs poètic —entre miratges i miralls— emparat en la transparència del llenguatge («el poema, telediar de segles») al desordre, a l'aleatorietat de cada jugada, immersa en l'opacitat del llenguatge («els mots no expliquen, cremen només el moll de les coses»).

D'un lèxic que (d)escriu territoris a mots que (des)velen arcanys.

De *Gual de camins*¹ a *En aquest dau del foc*². Un mateix itinerari, una idèntica passió: la vida viscuda. La poesia.

II

En aquest dau del foc aplega trenta-set poemes (sis «cops de dau», de sis poemes cadascun —com les cares d'un cub—, més un epíleg) que inciten a la juguesca.

En comptes d'índex hi ha un gobelet, per poder temptar l'atzar: qualsevol lectura pot, doncs, valer.

El darrer —tancant el joc— és un envit que condensa el *dir* dels altres poemes: foc, flames, màgia, temps, espai, amor.

Quin és l'objecte del joc? La poesia, sens dubte: escriure, viure.

El poema és definit, a la vegada, com «l'Amic» i com «un telèfon sense gest». Una fotesa.

1. Llibres del Mall, núm. 84. Sant Boi de Llobregat, 1985.

2. Cotlliure, núm. 5. Edicions de la Magrana. Barcelona, 1987.

«Pany de paret sense clau
és el lloc d'aquests versos d'escatades idees».

Alliteracions, metàfores, versos blancs, ritmes sonors: recursos hàbilment utilitzats, en profit del discurs poètic. Irònic i punyent, de vegades; sensual i bellíssim, sempre.

Heràclit. Explicit en un poema i implícit en la simbologia omnipresent del foc, agent de transformacions: totes les coses neixen d'ell, i a ell retornen.

III

Sala-Valldaura, disfressat de Hölderlin, dicta, en acabar, un bell, hermenèutic (dis)curs sobre la dificultat del llenguatge i, potser, sobre la inutilitat del text.
La Idea és el Tot.

ANTONI CLAPÉS I FLAQUÉ